

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/70/2019
Identifikačné číslo spisu: 4018200292
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4018200292.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: W. T., R.É. XX. I. XXXX, T. D. H. XXXX/XX, XXX XX Š., zastúpeného advokátom JUDr. Ivom Babjakom, so sídlom kancelárie Sovietskych hrdinov 200/33, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu SR, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 100338101/2018 z 9. februára 2018 a o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/71/2018-135 z 22. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/71/2018-135 z 22. mája 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 11S/71/2018-135 z 22. mája 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100338101/2018 z 9. februára 2018, ktorým tento potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Nitra č. 102061974/2017 z 28. septembra 2017, ktorým určil žalobcovi rozdiel v sume 44.433,73 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2014, nadmerný odpočet mu v sume 43.677,61 eur nepriznal a vyrubil mu daň v sume 756,12 eur.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia správny súd uviedol, že medzi účastníkmi konania bol sporný výklad (v bode 39 napadnutého rozsudku) citovaných ustanovení zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) a zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), a to či došlo k prerušeniu daňovej kontroly zákonným spôsobom, či doba trvania daňovej kontroly neprekročila zákonom stanovenú lehotu a či žalobcovi vznikol nárok na uplatnenie odpočítania dane z pridanej hodnoty v sume 43.677,61 eur za zdaňovacie obdobie august 2014 pri ním tvrdených

dodávkach tovaru od spoločností TENDERFOOD AB, s.r.o., A.P.P.I spol. s r.o., Mima Market s.r.o. a Exporton s.r.o. na základe faktúr vystavených dodávateľmi žalobcu v mesiaci august 2014, a to faktúr: č. 201400085 z 1. augusta 2014 vystavenej dodávateľom - spoločnosťou A.P.P.I spol. s r.o., č. 201400087 zo 4. augusta 2014 vystavenej dodávateľom - spoločnosťou A.P.P.I spol. s r.o., č. 1401396 z 20. augusta 2014 vystavenej dodávateľom - spoločnosťou TENDERFOOD AB, s.r.o., č. 20140018 z 27. augusta 2014 vystavenej dodávateľom - spoločnosťou Exporton s.r.o., č. 20140019 z 27. augusta 2014 vystavenej dodávateľom - spoločnosťou Exporton s.r.o. a č. 2014323 z 28. augusta 2014 vystavenej dodávateľom - spoločnosťou Mima Market s.r.o..

3. Námietku žalobcu ohľadne nezákonného postupu správcu dane pri prerušení daňovej kontroly vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú, keď preskúmaním obsahu administratívneho spisu zistil, že daňová kontrola bola začatá 12. novembra 2014 (v deň uvedený v oznámení o daňovej kontrole č. 9401401/5/4979779/2014 z 10. novembra 2014) a ukončená bola 23. júna 2017 (dňom doručenia protokolu spolu s výzvou č. 101334457/2017 zo 14. júna 2017 na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole). Keďže v priebehu daňovej kontroly nastali situácie, kedy bolo potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu, konkrétne nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty (ďalej „nariadenie Rady (EÚ) č. 904/2010“), a to za účelom zistenia obchodného reťazca a preverenia reálnosti obchodu u odberateľa žalobcu a subodberateľov, správca dane zaslal Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky celkovo šesť žiadostí o MVI a jednu žiadosť o doplnenie odpovede s tým, že možnosť prerušenia daňovej kontroly využil dvakrát: od 13. mája 2015 do 25. augusta 2015 a od 17. septembra 2015 do 31. januára 2017. Vychádzajúc z celkového času trvania daňovej kontroly po zohľadnení času, počas ktorého bola daňová kontrola prerušená, správny súd skonštatoval, že celkový čas trvania daňovej kontroly nepresiahol jeden rok (daňová kontrola prebiehala v období od 12. novembra 2014 do 12. mája 2015, od 26. augusta 2015 do 16. septembra 2015 a od 1. februára 2017 do 23. júna 2017, čo je celkovo 347 dní). K tvrdeniu žalobcu, že lehota na prerušenie daňovej kontroly z dôvodu potreby získania informácií spôsobom podľa osobitného predpisu začína plynúť najskôr odo dňa, kedy príslušný orgán zašle žiadosť o MVI príslušnému orgánu iného členského štátu, a zároveň končí tým dňom, kedy je príslušnému orgánu zaslaná odpoveď od príslušného orgánu iného členského štátu, správny súd uviedol, že v danom prípade nemožno aplikovať ustanovenia zákona č. 442/2012 Z. z., keďže tento sa nevzťahuje na daň z pridanej hodnoty (§ 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 442/2012 Z. z.), pričom ustanovenie § 61 daňového poriadku stanovuje len jednu podmienku, a to že deň prerušenia daňovej kontroly nemôže byť skorší ako deň, kedy bolo rozhodnutie odovzdané na poštovú prepravu. Správny súd mal v uvedenej súvislosti za to, že správca dane neporušil žiadne zákonné ustanovenia a ani nariadenie Rady (EÚ) č. 904/2010, keď pri prerušení daňovej kontroly postupoval podľa ustanovenia § 61 daňového poriadku, pričom deň prerušenia daňovej kontroly bol v oboch prípadoch stanovený ako deň nepredchádzajúci dňu, ku ktorému bolo rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly odovzdané na poštovú prepravu žalobcovi. K dátumu, ktorý stanovil správca dane ako deň, kedy pominuli dôvody prerušenia daňovej kontroly správny súd uvádza, že i v tomto prípade postupoval správca dane v súlade s § 61 ods. 4 daňového poriadku, keď tento deň bol dňom doručenia odpovede na žiadosť o medzinárodnú výmenu informácií správcovi dane. Pokiaľ žalobca poukazoval na ustanovenia nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010, správny súd konštatuje, že uvedené nariadenie stanovuje lehoty na vybavenie žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií, tieto lehoty sú však záväzné pre dožiadaný orgán. To, že dožiadaný orgán pri vybavovaní žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií nepostupuje v súlade s uvedeným nariadením a nedodrží maximálnu lehotu na vybavenie žiadosti ním stanovenú, neznamená, že správca dane je povinný po márnom uplynutí lehoty stanovenej nariadením Rady (EÚ) č. 904/2010 pokračovať v daňovej kontrole. Takáto povinnosť správcovi dane nevyplýva ani z ustanovení daňového poriadku a ani z ustanovení nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010, pričom správca dane ako správny orgán môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/205/2016 z 10. júla 2018, správny súd konštatoval, že názor súdu vyslovený v tomto rozsudku nie je pre neho záväzný, a preto sa s týmto rozhodnutím bližšie nezaoberal.

4. K námietkam žalobcu ohľadne neuznania nároku na uplatnenie odpočítania dane z pridanej hodnoty za

zdaňovacie obdobie august 2014 správny súd uviedol, že zákon o DPH stanovil pre dokazovanie nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty prísnejšie podmienky ako pri iných druhoch daní a tieto podmienky sú uvedené i v ust. § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) ako i v ust. § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. Jedná sa o hmotno-právne podmienky a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Vzhľadom na ľahkú zneužitelnosť tohto nároku zákonodarca požaduje, aby platiteľ tejto dane, ktorý si podľa daňového priznania uplatňuje nárok na odpočítanie dane, bol schopný preukázať, že zdaniiteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako sú deklarované v daňových dokladoch, teda v tomto prípade na faktúrach uvedených v bode 1. a 34. napadnutého rozsudku - vystavených spoločnosťami A.P.P.I spol. s r.o., TENDERFOOD AB, s.r.o., Exporton, s.r.o. a Mima Market s.r.o. ako dodávateľmi tovaru pre žalobcu. Z ust. § 49 ods. 1, ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplýva, že právo odpočítať daň z tovaru vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare vznikla daňová povinnosť inému daňovému subjektu. Uvedené znamená, že žalobca by si mohol odpočítať daň z pridanej hodnoty v prípade dodávky tovaru, ktorý mal nakúpiť od ním deklarovanych a vyššie uvedených dodávateľov len v prípade, ak by pri tomto tovare vznikla týmto dodávateľom daňová povinnosť. V tomto smere podľa názoru správneho súdu správca dane vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie, a to vyžiadáním listinných dokladov od žalobcu a jeho bezprostredných dodávateľov a preveril i ďalšie spoločnosti, nakoľko bolo nesporne preukázané, že s predmetným tovarom sa obchodovalo v obchodných reťazcoch, ktoré správca dane riadne zistil a identifikoval vychádzajúc z informácií získaných od subjektov tvoriacich jednotlivé články obchodného reťazca. V kontexte uvedeného správny súd poukázal na to, že judikatúra Najvyššieho súdu SR zaoberajúca sa dôkazným bremenom v daňovom konaní, osobitne pokiaľ ide o preukazovanie reálneho uskutočnenia zdaniiteľného plnenia, je rozsiahla a prešla svojim vývojom. V posledných rokoch sa však jasne ustálila vo vyššie uvedených intenciách, teda že nepostačuje predložiť faktúru či dodacie listy, ak správca dane nadobudne na základe vykonaných dôkazov dôvodnú pochybnosť o uskutočnení deklarovaneho zdaniiteľného obchodu a vyzve daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov (napr. rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3Sžfk/40/2017, sp. zn. 4Sžfk/38/2017, sp. zn. 1Sžfk/1/2017, sp. zn. 6Sžfk/43/2017, sp. zn. 1Sžf/82/2016, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 705/2017).

5. Správny súd ďalej uviedol, že žalobca si v zdaňovacom období august 2014 uplatnil odpočítanie dane titulom faktúr vystavených dodávateľmi A.P.P.I spol. s r.o., TENDERFOOD AB s.r.o., Mima Market s.r.o. a Exporton s.r.o., predmetom fakturácie bola kúpa mrazeného kuracieho mäsa. Správca dane pri preverovaní predmetných obchodných transakcií zistil, že obchod s predmetným kuracím mäsom bol realizovaný v obchodných reťazcoch, ktoré vypátral a detailne opísal vo svojom rozhodnutí. Na základe týchto zistení a deklarovanych obchodov, bolo potom právom a povinnosťou správcu dane preveriť celý obchodný reťazec, nakoľko reálnosť deklarovaneho obchodu, vznik daňovej povinnosti u dodávateľa a následne i právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty u odberateľa musí byť preukázané v každom článku reťazca dodávateľov a odberateľov. Správca dane v danom prípade po vykonaní rozsiahleho dokazovania správne konštatoval, že v jednotlivých obchodných reťazcoch obchodujúcich s predmetným kuracím mäsom síce priamy dodávateľ žalobcu potvrdil zrealizovanie obchodu a preukázal ho, avšak nebolo preukázané, že u predchádzajúcich článkov tohto reťazca jednotlivým subjektom vznikla daňová povinnosť, na ktorú následne nadväzovala daňová povinnosť nasledujúceho obchodného článku a následne právo žalobcu na odpočítanie dane. Konkrétne, v preukázanom obchodnom reťazci: J-ten s.r.o. - DSP trade s.r.o. - TENDERFOOD AB s.r.o. - žalobca, nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti v zmysle § 19 ods. 1 zákona o DPH u daňového subjektu J-ten s.r.o., ktorý je nekontaktný, pričom táto spoločnosť zanikla 8. júla 2015 zlúčením s inou obchodnou spoločnosťou; v preukázanom obchodnom reťazci: N&Y, s.r.o. - A.P.P.I. spol. s r.o. - žalobca a v obchodnom reťazci: N&Y, s.r.o. - Exporton s.r.o. - žalobca, nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti v zmysle § 19 ods. 1 zákona o DPH u daňového subjektu N&Y, s.r.o., pričom zo strany tejto spoločnosti nebolo preukázané uskutočnenie zdaniiteľných obchodov a ako taká nevykonávala žiadnu skutočnú hospodársku činnosť; a v preukázanom obchodnom reťazci: Peter Štěpánek, s.r.o. - Mima Market s.r.o. - žalobca, nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti v zmysle § 19 ods. 1 zákona o DPH u daňového subjektu Peter Štěpánek, s.r.o..

6. V pokračovaní odôvodnenia napadnutého rozsudku správny súd rozsiahlo opísal všeobecné zásady

daňového konania, ako aj uviedol relevantnú judikatúru Súdneho dvora (body 51. - 56. napadnutého rozsudku) a uzavrel, že správca dane postupoval správne a v zmysle zákona, keď žalobcovi určil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2014 v sume 44.433,73 eur s tým, že mu nepriznal nadmerný odpočet v sume 43.677,61 eur a vyrubil mu daň v sume 756,12 eur. Správne postupoval i žalovaný, keď rozhodnutie správcu dane potvrdil podľa ust. § 68 ods. 5 a ods. 6 daňového poriadku. Z obsahu preloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány zistili skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné na jeho základe v zmysle zákona rozhodnúť. Skutkový stav zistený správcou dane a žalovaným je dostatočný, vychádza nielen z daňových dokladov predložených daňovým subjektom, ale predovšetkým zo zistení, že týmto dokladom absentuje materiálny podklad. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam správcu dane a zaujať k nim stanovisko, čo i využil a na svojich procesných právach nebol žiadnym spôsobom poškodený. Záver správcu dane a žalovaného, ktorý urobili a ustálili vo svojich rozhodnutiach, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH platnom v čase posudzovaného zdaňovacieho obdobia, pričom správny súd nezistil ani žiadne procesné pochybenia daňových orgánov, ku ktorým by musel prihliadať. Žalovaný riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou správneho orgánu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. V tejto súvislosti správny súd dal do pozornosti žalobcu, že v zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 21. januára 2009 vo veci García Ruiz proti Španielsku, rozsudok z 19. apríla 1994 vo veci Van de Hurk proti Holandsku) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, zn. III. ÚS 260/06) nie je potrebné, aby bola daná podrobná odpoveď na každú vznesenú námietku, ale je vždy potrebné podľa povahy veci reagovať v odôvodnení rozhodnutia na zásadnú a relevantnú námietku. Žalovaný pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia takto postupoval a jeho žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok tohto rozhodnutia zakladá, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi námietkami žalobcu. Taktiež i po hmotnoprávnej stránke vysvetlil podstatu podmienok uplatnenia práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa ust. § 49 ods. 1, ods. 2 zákona o DPH, pričom postupoval v súlade s ustálenou judikatúrou.

7. O trovách konania správny súd rozhodol tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, a to s poukazom na ust. § 168 SSP, vychádzajúc z toho, že žalovaný v zásade nemá právo na náhradu trov konania a túto mu možno priznať len vo výnimočných prípadoch, pričom o takýto prípad sa v predmetnej veci nejednalo a zo súdneho spisu ani nevyplýva, že by žalovanému (v napadnutom rozsudku zjavne nesprávne uvedené „žalobcovi“) v súvislosti s týmto súdnym konaním trovy konania vznikli.

8. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f) a písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci; a navrhoval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie.

9. V odôvodnení kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že v žalobe dal do pozornosti správneho súdu rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2011, z ktorého aj rozsiahlo citoval, pričom správny súd sa k týmto právnym názorom Najvyššieho súdu SR, žiadnym spôsobom nevyjadril, nezaujal k nim žiadne stanovisko, čím podľa názoru sťažovateľa bolo porušené jeho právo na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ako aj zásada spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. IV. ÚS

115/03, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 4Sžf/68/2012, sp. zn. 8Sžo/25/2011, sp. zn. 8Sžp/54/2011, sp. zn. 8Sžp/1/2012 a sp. zn. 8Sžf/10/2012, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 30Cdo/4389/2009 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 403/03.

10. V pokračovaní kasačnej sťažnosti sťažovateľ v zásade zopakoval žalobné dôvody, pričom na podporu argumentácie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5Sžfk/3/2018, sp. zn. 6Sžfk/62/2017 a sp. zn. 4Sžfk/62/2018 a na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 314/2015 (čo do procesnoprávnej argumentácie nezákonnosti daňovej kontroly z dôvodu prekročenia jej maximálnej povolenej dĺžky) a na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Sžfk/49/2017, sp. zn. 3Sžfk/52/2017 a sp. zn. 10Sžfk/5/2018 (čo do hmotnoprávnej argumentácie splnenia zákonných predpokladov vzniku nároku na odpočet).

11. Žalovaný svoje právo nevyužil a ku kasačnej sťažnosti sa v správnom súdom stanovenej lehote nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 28. apríla 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

13. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

14. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

15. Na úvod kasačný súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť, v správnom súdnictve s odkazom na ustanovenie § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu potom musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na druhej strane. Nepreskúmateľné rozhodnutie tiež nedáva dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

16. Kasačný súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 741/06 podľa ktorého „odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst.

1 Listiny“.

17. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd sa vôbec nezaoberal návrhmi žalobcu, ktorý poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2011, z ktorého aj rozsiahlo citoval, pričom krajský súd sa k týmto právnym názorom Najvyššieho súdu SR, žiadnym spôsobom nevyjadril, nezaujal k nim žiadne stanovisko, čím aj podľa názoru kasačného súdu došlo k porušeniu právo žalobcu na spravodlivý a riadny súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd. V odôvodnení rozsudku absentuje akékoľvek vysporiadanie sa a zdôvodnenie s týmto návrhom žalobcu.

18. Kasačný súd súčasne dáva do pozornosti správneho súdu, že uznesením sp. zn. 5Sžfk/34/2018 z 5. marca 2020 predložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v znení, cit.:

- Ustanovenie bodu 25 Nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo dňa 7.10.2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty „lehoty ustanovené v tomto nariadení na poskytnutie informácií sa majú chápať ako maximálne lehoty“ je potrebné vykladať tak, že ide o lehoty, ktoré nemôžu byť prekročené a v prípade, ak budú prekročené, spôsobuje to nezákonnosť prerušenia daňovej kontroly ?

- Existuje následok (sankcia) za nedodržanie lehôt na vykonanie medzinárodnej výmeny informácií stanovených Nariadením Rady (EÚ) č. 904/2010 zo dňa 7.10.2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty vo vzťahu k dožiadanému a dožadujúcemu sa orgánu?

- Je možné charakterizovať medzinárodnú výmenu informácií, ktorá presahuje lehoty určené Nariadením Rady (EÚ) č. 904/2010 zo dňa 7.10.2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty za protiprávny zásah do práv daňového subjektu?

19. Konanie je na Súdnom dvore Európskej únie vedené pod sp. zn. C-186/20 a toho času nie je ukončené.

20. Na základe vyššie uvedeného potom kasačný súd považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu v napadnutom rozsahu nepreskúmateľné, čím bolo účastníkovi konania znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. S ohľadom na uvedené závery kasačný súd nie je nateraz oprávnený posudzovať spornú otázku z vecného hľadiska. Vecné posúdenie by bolo predčasné, kasačný súd by vec posudzoval namiesto správneho súdu a tým by účastníkov konania pripravil o posúdenie veci nižšou súdnou inštanciou.

22. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p. správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí (§ 175 ods. 1 S.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.